

[H. P. Jensen.]

Genstand for Salg eller overgaa til vedkommendes Enke. Den tildeles af Ministeren.

Den nuværende Apotekerordning bygges paa Loven af 29. April 1913. Allerede i 1887 havde den kendte Politiker Frederik Bajer fat i Spørgsmaalet om Ophævelse af Apotekerprivilegierne, men han var inde paa det System, at man skulde ansætte Apotekerne indenfor Staten, saaledes at hele Apotekervæsenet blev underlagt Staten. Denne Tanke vandt imidlertid ikke Bifald, og uanset at der senere nedsattes en Kommission til Undersøgelse af disse Forhold, lykkedes det lige saa lidt den Gang som i 1913 at naa til en rationel Løsning af Spørgsmaalet. Dette Spørgsmaal har jo ikke alene den pengelige Side, som jeg har rørt ved. Der er i det hele paa dette Omraade uheldige Forhold, som i det lange Løb kun kan være til Skade for alle Parter.

For Tiden findes der her i Landet i alt 328 Apoteker. Deraf hviler de 100 paa reelle Privilegier, Resten, 228, paa personlige. Af disse er der for Tiden 32, som ikke kan klare sig og derfor faar tilstaaet et Tilskud af den saakaldte Apotekerfond. Disse Tilskud andrager ca. 100 000 Kr. aarlig. Naar Forholdet er saadan, skyldes det den Omstændighed, at der mange Steder i Stationsbyer eller større Landsbyer er oprettet Apoteker, men Befolkningmængden er ikke saa betydelig, at Omsætningen kan give saa stort et Overskud, at Indehaveren kan leve deraf. Skønt det ofte for Befolkningen i Landkommuner kan være af Betydning at have et lokalt Apotek, tror jeg, at Tilgangen af disse smaa Apoteker maa ophøre af sig selv, fordi Afstandene nu om Dage spiller saa ringe en Rolle. Motordriften og Biltrafikken i det hele er jo nu saa udviklet, at Afstandene forkortes, om jeg saa maa sige.

Det er dog ikke Forholdet vedrørende Underskudsapoteker, der er det store Spørgsmaal indenfor Apotekerverdenen, for det retter sig nok Tid efter anden. Nej, det store Spørgsmaal er: Hvorledes kan privilegerede Apoteker afskaffes, uden at der slaas for meget i Stykker for dem, som har betalt Privilegierne i dyre Domme, og uden at der paalægges Statskassen ekstraordinært store Erstatningssummer? Det er dette Spørgsmaal, den højtærede Minister har haft Held til at løse ved sit Lovforslag, og ganske naturligt benyttes Lejligheden til at rette mange andre forældede Forhold indenfor Branchen.

At det ikke er noget let Omraade at

lovgive paa, fremgaar alene af den Omstændighed, at der i det Folketingsudvalg, som har beskæftiget sig med Forslaget, er stillet ikke mindre end ca. 80 Ændringsforslag. Men derfor mener jeg ogsaa, at Lovforslaget, som det foreligger nu, er at betegne som baade grundigt og alsidigt bearbejdet under Hensyn til de forskellige Faktorer, der berøres, hvis Forslaget skulde blive ophejvet til Lov.

Under Forudsætning af, at Loven vedtages, kan Apoteker kun drives, naar det er tilladt ved kongelig Resolution og mod et forholdsvis ringe Gebyr — det er fastsat til 75 Kr. Ansøgninger om at drive et Apotek indsendes til Sundhedsstyrelsen, der i Forbindelse med et Forfremmelsesraad foretager Indstillingen. Som man ser, spørges der ikke her om Penge, men om Kvalifikationer. Det fastslaas, at Personer over 50 Aar ikke kan faa Bevilling. Apotekerne skal selv lede Driften, hvilket jo er en ganske fornuftig Ordning og tillige en betryggende Ordning. Paa ethvert Apotek skal der almindeligvis holdes mindst en farmaceutisk Kandidat, men paa ganske smaa Apoteker kan man dog fritages for at holde saadan eksamineret Medhjælp, og det vil igen sige, at de smaa Apoteker ved at spare denne Udgift vil have lettere ved at klare sig og altsaa vil have mindre Brug for Apotekerfonden.

Indenrigsministeriet udfærdiger Anordninger, hvori bestemmes, hvilke Medicinalvarer det helt eller delvis skal være Apotekerne forbeholdt at forhandle; men Apotekerne faar Ret til at forhandle alle Varer, der tjener til Lindring eller som Lægemidler, samt kosmetiske Midler og lignende Varer.

I Lovforslaget findes Bestemmelser om, at der kan oprettes Hospitals- eller Sygehuseapoteker, ligesom Læger, der bor langt fra Apotek, kan erholde Tilladelse til at udlevere Medicin. Begge disse Bestemmelser er naturligvis en Fordel for Publikum i al Almindelighed, og Spørgsmaalet om Hospitalsapoteker og Sygehuseapoteker vil sikkert blive ret brændende.

Til at udarbejde en dansk Farmakopé nedsættes en Kommission.

Det hedder i § 28, at der hverken maa tages højere eller lavere Betaling for Varer, der sælges ved Receptursalg. Der kan dog indføres Rabat ved Leveringer til visse Institutioner — som saadanne Institutioner nævnes Sugehuse, anerkendte Sygekasser o. s. v. — og hedder det videre: eventuelt til fattige. Det maa betegnes som særlig heldigt, at der er indsat en saadan Bestem-